

gereformeerd *appèl*

“Uitverkoren tot gehoorzaamheid”

Op zaterdag 7 september werd in kerkgebouw “De Lichtkring” in Amersfoort voor de tweeëntwintigste keer de landelijke gebedsbijeenkomst voor kerkelijke eenheid van het Gereformeerd Appèl gehouden. Ds. G. Zomer uit Waardhuizen, drs. J.L. de Jong uit Bunschoten en ds. L.G. Compagnie uit Hengelo mediteerden over het thema “Uitverkoren tot gehoorzaamheid”. In deze doorgeefbrief kunt u hun bijdragen nog eens nalezen.

“Het niveau van Gods koninkrijk”

Romeinen 14:13-19

Broeders en zusters,

Het zoeken van elkaar vanuit verschillende kerken terwijl we elkaar toch zo goed herkennen als één in Christus is een weg vol ups en downs. Zeker ups, als we kijken naar de ontwikkelingen van de afgelopen decennia. Er is in hoog tempo enorm veel toenadering gekomen tussen kerken van gereformeerde snit. Samenwerkingsgemeentes en kanselruil – wie had kunnen denken dat het zo snel zou gaan? God werkt gelukkig nog steeds en verhoort onze gebeden.

Er zijn ook downs – want er zijn nog steeds verschillen, die voor een deel de oorzaak en voor een deel het gevolg zijn van de kerkelijke gescheidenheid. Je bent gehecht aan je eigen nest en er zijn ook argumenten waarom je verschilt van anderen. Mensen en kerken zijn verschillend, aard en opvoeding hebben duidelijk invloed. En kun je soms niet wanhopig worden van halsstarrigheid en koppigheid, mensen die echt niet willen dat er iets aan ‘hun’ kerkje verandert, of die blijven klagen dat ze het zo moeilijk vinden en niet weten of ze het wel aankunnen?

Toen ik een tijd geleden bezig was met Romeinen 14 werd ik getroffen door de manier waarop de apostel Paulus met verschillen omging. Want ook toen waren die er wel, al was er dan maar één gemeente. Die verschillen zijn begrijpelijk. Uit heel de brief is duidelijk dat er een spanningsveld was tussen christenen van heidense komaf en christenen uit de Joden. Dat had te maken met cultuurverschil, met opvoeding, met dingen waar men zich veilig bij voelde of juist niet. Het ging toen om kwesties die wij niet

meer zo kennen, zoals het eten van offervlees en het vieren van de sabbat, maar de grondtoon is dezelfde.

Wat heeft Paulus in die situatie te zeggen en wat zegt hij ons? Heel verrassend vond ik het dat Paulus geen machtswoord spreekt. Hij had met apostolisch gezag knopen kunnen doorhakken. En Paulus is ook niet onduidelijk over zijn opvatting. We weten dat hij het eten van offervlees geen enkel probleem vond, en dat de viering van sabbatten en andere feesten voor hem ook niet aan de heidenchristenen hoefden te worden opgelegd. Maar het hele hoofdstuk, helaas te lang om hier voor te lezen, ademt een andere geest. Hij begint al in vers 1 met *Aanvaard de zwakke in het geloof, maar niet om overwegingen te beoordelen*. Ik vind de NBV hier heel sprekend: “Aanvaard mensen met een zwak geloof zonder hun overtuiging te bestrijden.” Mooi. Aanvaarden zonder te bestrijden.

Nu kun je ook geïrriteerd raken door zo’n uitspraak. Maar Paulus laat verderop zien waarom hij dit schrijft. Vers 17: *Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest*. Dat zit er achter. Als je bezig bent met allerlei dingen van het geloofsleven en de praktijk van het kerkelijk leven, vergeet dan alsjeblieft niet dat het gaat om Góds koninkrijk! Praten met elkaar mag best en moet ook gebeuren over dingen waarover je van mening verschilt. Natuurlijk moet je uiten wat je moeilijk vindt, en zeker moet dat serieus genomen worden. Maar op het moment dat we beseffen dat het niet ons kerkje is, maar de gemeente van Jezus Christus, op dat moment zijn we in staat broeders en zusters te aanvaarden zoals ze zijn, op dat moment zijn we bereid om de waarheidsvraag ondergeschikt te achten aan Gods rijk. Dat is moeilijk voor ons. We zijn heel veel bezig geweest en nog wel met waarheid, rationeel. Gereformeerden zijn heel slecht in omgaan met verschillen.

Ruimte geven is niet onze sterkste kant. Maar het kan wel. Wanneer we onze blik richten op onze Koning, de Heer van de kerk. Dan knielen we samen. Zoeken we eerst het koninkrijk van God.

Ds. L.G. Compagnie, NGK, Hengelo

“Elkaar vinden in nieuwe gehoorzaamheid”

1 Petrus 1:1-3

Boeders en zusters in de Heer,

Hebben we nog goede hoop? De bijbelse hoop van de stellige verwachting: we worden één! We hebben wel een goed gevoel, we hebben wel tóenemend ‘het goede gevoel’ dat we bijeen horen. En zou dat niet genoeg zijn? We ervaren meer en meer de eucumene van het hart en die vieren we in een bijeenkomst als deze: vanavond zitten we dan toch maar bij elkaar, waar we... ja, waar we mórgen toch weer ieder onze eigen kerkkeus maken!? Of is dat geen keus? Is dat cultuur en traditie waardoor nu eenmaal voor een ieder van ons de zichtbaarheid van de institutionele kerk is bepaald, maar we voelen ons gelukkig verbonden in de ónzichtbare kerk van Christus.

Mij is geleerd dat elke kerkgang ook een kerkkeus is. En als zodanig een actie van gehoorzaamheid. Dat brengt me natuurlijk in conflict met iemand die kennelijk een andere kerkkeus maakt. En ach, we zitten hier natuurlijk niet bij elkaar om het *conflict* te zoeken, integendeel, we willen gelóófsherkenning en *kerkelijke toenadering*. Laten we dus niet elkaars individuele kerkgang problematiseren. Zal God ons heus aan de hemelpoort vragen: van welke kerk ben jij lid geweest?

Weet u, we komen er niet onderuit. Het is een kwestie van geloof. En geloof – zult u weten – is een zaak van gehoorzaamheid. Dat leert ons Petrus in het bijbelstukje dat we hebben gelezen. En dat doet hij in navolging van Paulus. Paulus begint daarover in zijn brief aan de Romeinen (1:5): God heeft hem de genade geschonken om apostel te zijn ‘...opdat ik omwille van hem aan alle volken gehoorzaamheid en geloof zou verkondigen.’ De NBV heeft hier ‘gehoorzaamheid’ absoluut genomen, dat doet de NBV níét in 1 Petrus 1, daar zou het gaan om ‘de gehoorzaamheid aan Jezus Christus’. Op zichzelf genomen is dat juist, maar bij een nadere overweging van de brontaal lijkt ook hier ‘gehoorzaamheid’ absoluut genomen te moeten worden: De uitverkoren vreemdelingen in Klein-Azië zijn door God ‘voorbested tot gehoorzaamheid’. Dat is dus het typische karakter van de gelovige, hij kenmerkt zich door gehoorzaamheid.

En zagezegd gaat het natuurlijk om iets totaal. God wil

dat we hem liefhebben met *heel* ons hart, ziel en verstand. Dus zijn we in alles verantwoordelijk. Ook de kerkkeus, de kerkgáng. God mag je ernaar vragen, en Hij vraagt me er niet maar *straks* naar, Hij wilt het nú weten.

Hebben we met wat ik nu heb gezegd nog wel een goed gevoel? Ach, gehoorzaamheid dat geeft ons spontaan niet een fijn gevoel. Het appelleert natuurlijk aan onze aard vanaf de val in zonde: we zijn sindsdien ongehoorzaam. En, in het gelóóf gezegd, hebben we al gauw de verdenking van wetticisme. Nou, de wetticisten hebben één ding goed begrepen: God wil gehoorzaamheid. Páulus’ geloofsleven kenmerkte zich door gehoorzaamheid. Voor en na zijn bekering, maar *na* zijn bekering zag hij in dat zijn gehoorzaamheid van *voor* zijn bekering – om zo te zeggen – een *oude* gehoorzaamheid was, want met zijn bekering is hij gaan inzien dat hij door God – nota bene – was vóórbested voor een *nieuwe* gehoorzaamheid. En daarover gaat het natuurlijk hier bij Petrus. Vandaar zijn geestdrift! Ja, opvallend enthousiast schrijft hij over gehoorzaamheid. Het is iets van ‘uitverkiezing en voorbestemming’, en hij prijst uitbundig zijn God (vs 3), het is een halleluja-gehoorzaamheid!

Nieuwe gehoorzaamheid, dat is dus niet iets van onszelf, het is niet wettisch, het is geschenk van Gods genade, vrucht van de Geest. O, het gaat wel om héuse gehoorzaamheid, en wel een gehoorzaamheid aan Gods geboden, het gaat om een nieuwe gehoorzaamheid aan Gods oude geboden. De Here Jezus immers kwam niet met een nieuw gebod, maar met Gods oude wet, en Hij noemde het nieuw, omdat Gods oude woord in een nieuw licht was komen te staan: het licht van de opstanding. En was het niet dát licht dat eerst Petrus – en later ook Paulus – bekeerde?

Het is de gehoorzaamheid *aan* Jézus Christus! Jazeker, maar laat dat niet stiekem toch onze eigen invulling van gehoorzaamheid zijn, waarmee we slinks aan de heuse gehoorzaamheid denken te ontkomen, zovan: als je maar Jezus volgt dan is de kerkkeus niet echt relevant. De Here Jezus legt ons werkelijk een juk op, maar Hij belooft ons: mijn juk is zacht en mijn last is licht. Het is een gehoorzaamheid die blijmaakt! En ik zou zeggen laten we die blijheid zoeken en dát samen vieren. Maar dan moet er wel echt wat gebeuren. Dan zijn we er niet met het uitspreken van goede intenties en het aanwijzen van blijken van herkenning. We moeten – nadrukkelijk, het zou een aparte acte mogen zijn – afzien van onze eigen gehoorzaamheid, dat is immers oude gehoorzaamheid, en die moet afsterven!!

Gehoorzaamheid, nieuwe gehoorzaamheid, het is een kenmerkend woord ook in het verbond. Het wordt gezegd bij onze doop: Elk verbond heeft twee delen namelijk een belofte en een eis, en zo verplicht God ons *tot een nieuwe gehoorzaamheid*. En, we kennen dit woord ook van de geschiédenis van Gods verbond. Als God zijn volk de gehoorzaamheid aan zijn geboden leert, dan is dat in de woestijn, na de uittocht: eerst heeft Hij ze wéggeroepen uit Egypte, weg uit de slavernij, de slaafse gehoorzaamheid aan mensen en afgoden. En als later Jozua het volk het beloofde land binnenleidt, dan neemt hij even een moment om hen een en ander te herinneren (Joz. 24): Hij

herinnert ze aan hun verleden, aan de goden die vroeger werden gediend: Doe die goden weg, en dien alleen de HEER, ja en kies nu: *kies dan nu wie u wilt dienen, de goden van uw voorouders ten oosten van de Eufraat of de goden van de Amorieten, van wie u nu het land bewoont. In ieder geval, ik en mijn familie zullen de HEER dienen.*

We noemen dat een vernieuwing van het verbond. En daarvan lezen we ook vaker in Gods geschiedenis. Neem nu de terugkeer uit de ballingschap, die wordt vergeleken met de uittocht. En Ezra en Nehemia roepen het teruggekeerde volk op om zich opnieuw te wijden aan de dienst van God de HEER (Neh. 9), en dus: doe weg je oude gehoorzaamheid en ontvang van God een nieuwe gehoorzaamheid. De profeet Jeremia had al daarvan gesproken, van de nieuwe gehoorzaamheid als kenmerk van het nieuwe verbond (Jer. 31:33). Hij voorzag die nieuwe gehoorzaamheid voor de nieuwe tijd van na de ballingschap. Het is de nieuwe gehoorzaamheid van Jezus Christus: Hij die alleen maar deed wat zijn Vader van hem vroeg. En graag eigent zijn Geest ons Christus' gehoorzaamheid toe.

En ik denk dus dat het gereformeerd appel niet zonder deze oproep kan, zonder dit komen we niet verder, en wat zal dan blijken van wat we nu bereikt denken te hebben. Het is mijn droom en mijn gebed dat het tot zo'n vernieuwing van het verbond met God komt. We zullen het nodig hebben in deze tijd waarin we ons dus meer en meer goed voelen als het gaat om de herkenning van het geloof van elkaar, maar intussen zie je ook toenemende verschillen, en een toenemende diversiteit aan keuzes van geloofsgemeenschap en kerk, om nog maar te zwijgen van de diversiteit op het terrein van de ethiek: ons dagelijkse leven met God, ons onderscheiden leven naar zijn geboden. En dat geeft bij alle goede gevoelens ook een gevoel van zorg en moedeloosheid: wordt het nog wat?

Maar er is dus goede hoop!: de stellige verwachting dat het goed komt, want de Heer is opgestaan en het nieuwe leven is begonnen!

Ds. G. Zomer, GkV, Waardhuizen

“Heb elkaar vurig lief...”

1 Petrus 1:22, 23

De oproep om elkaar vurig lief te hebben uit 1 Petrus 1:22 heeft iets vreemds. Althans, voor mensen als wij is het iets vreemds. Het is onderdeel van het vreemde, tegendraadse van het evangelie. Ik beslis immers graag zelf wie ik liefheb. En wanneer ik voor iemand minder voel, kunt u van mij toch niet vragen dat ik die persoon ga liefhebben. Maar wanneer God door Zijn genade mensen opnieuw geboren doet worden tot een levende hoop geeft Hij hen ook aan elkaar als broeders en zusters. Zonder dat deze

broeders en zusters elkaar kunnen uitzoeken krijgen zij van Petrus in een oproep tot levensheiliging wel de opdracht om in gehoorzaamheid aan het evangelie elkaar vurig lief te hebben.

Vreemd blijft het voor ons: een opdracht krijgen om elkaar lief te hebben. In de vele jaren dat er nu al inspanningen worden geleverd om te komen tot eenheid van gereformeerde belijders zijn de oproepen hiertoe in de kerken regelmatig ook als vreemd ervaren. Kunnen we elkaar wel echt liefhebben als broeders en zusters? Is het wel terecht om hiertoe op te roepen. Kerkenraden worden wel eens moe van deze oproep. Ik herken – eerlijk gezegd – wel iets van die weerstand. Deze oproep doorbreekt immers het veilige gevoel van het kerkverband wat ik een beetje denk te kennen. En toch klinkt hier die oproep om elkaar vurig lief te hebben, waar niemand om heen kan. Wie weet dat de kerk van Christus breder is dan het eigen kerkverband, kan er niet omheen: liefde tot de broeders en zusters, ook uit andere kerken.

De apostel Petrus wist zelf ook wel iets van weerstand tegen de breedte van het werk van God. De heilige Geest haalde hem over om naar Cornelius toe te gaan (Hand. 10). Paulus berispt hem in Antiochië omdat hij zich uit vrees had teruggetrokken van het samen eten met de heidenen (Gal. 2). Elkaar vurig liefhebben gaat soms tegen je gevoel in. De Heere moet je daarin te sterk worden. Het kan ook alleen maar uit een rein hart. Daarom schrijft Petrus het ook zo als het er staat: *Nu u dan uw zielen gereinigd hebt in de gehoorzaamheid aan de waarheid, door de Geest, tot ongeweinsde broederliefde, heb elkaar dan vurig lief uit een rein hart...*

Dat reine hart staat hier in verband met gehoorzaamheid aan de waarheid van het evangelie. Het heeft dus alles te maken met bekering en reiniging door de heilige Geest. *Alle slechtheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en kwaadsprekerij, (2:1) moet afgelegd worden.* Hoe gemakkelijk gebeurt het dat wij in de omgang met elkaar oneerlijk zijn, oneerlijk over elkaar oordelen. Dat moet door genade afgelegd worden. En dan komt er ook door het werk van de heilige Geest ruimte om elkaar in gehoorzaamheid lief te hebben.

De bron van deze broederliefde is het werk van God zelf. Uitverkiezing en wedergeboorte zijn woorden, die de apostel Petrus in dit hoofdstuk gebruikt. Beide woorden geven aan dat de Bron niet iets van ons is, maar van God zelf. *U die opnieuw geboren bent, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.* Wanneer God de Vader doden tot leven roept, hoe zouden die nieuw geboren, samen deelhebbend aan de ene Jezus Christus, elkaar dan *niet* lief kunnen hebben? Heb elkaar vurig lief. De bron van die liefde is het werk van God, die Zijn Geest laat waaien waar Hij wil en nieuw leven schenkt. Ik zou – na het lezen van 1 Petrus 1:22, 23 – een pleidooi willen voeren om het thema wedergeboorte veel te gebruiken in gesprekken over kerkelijke eenheid. Sommigen vinden misschien dat hier al lang genoeg over is gesproken, denkend aan gesprekken over de toe-eigening van het heil en vrezende een herhaling van zetten. Dat is niet wat ik bedoel. Ik bedoel hiermee dat we moeten letten op

het werk van God in alle verschillende kerken van gereformeerd belijden. Wanneer we dat werk van God mogen opmerken bij elkaar en er over spreken, *kan de broederliefde niet achterblijven*. Heb elkaar vurig lief uit een rein hart. Laat dat vreemde woord dat wij in de kerk elkaar niet mogen uitzoeken op basis van ons eigen gevoel van liefde dan maar heel indringend bij ons binnen komen. Het werk van God in de wedergeboorte, waar doden worden levend gemaakt, is de bron van deze liefde. In de kerk zoeken wij elkaar niet uit op basis van aantrekkingskracht. Dat hoort bij de oude levenswandel. De heilige levenswandel waar toe Petrus oproept, let vooral op het werk van God.

Ds. J.L. de Jong, CGK, Bunschoten

Ontwikkelingen

Heerenveen

Eind augustus 2013 hebben de vrijgemaakt- en Nederlands gereformeerden elkaar, 43 jaar na de kerkelijke breuk in 1970, voor het eerst officieel ontmoet op een gezamenlijke contactdag. De contactdag kwam voort uit het verlangen om 'de mensen aan de basis al in een vroeg stadium te betrekken bij het toegroeien naar elkaar'

(Bron: ND).

Dovenpastoraat

Op 30 mei 2013 is een nieuwe officiële samenwerking voor de geestelijke verzorging van doven getekend door CGK, NGK en PKN. Zij werkten als geruime tijd samen binnen het Interkerkelijk Dovenpastoraat.

(Bron: De Wekker)

COGG

Het **Contactorgaan Gereformeerde Gezindte (COGG)** wil een regionaal convent van gereformeerde kerken oprichten. Dat staat in een missiedocument dat in september 2013 in Putten is gepresenteerd. Om tot zo'n convent te komen wil het COGG classes stimuleren zo breed mogelijk kerkenraden uit te nodigen die dezelfde grondslag hebben: het Woord van God en de Drie Formulieren van Eenheid. Een christelijke gereformeerde classis is al benaderd om als gastheerclassis op te treden.

(Bron: RD)

Samenwerking CGK en PKN/GB

Deputaten eenheid van de gereformeerde belijders in Nederland van de CGK en de GB binne de PKN onderhouden al jaren contact met elkaar. Onderlinge samenwerking wordt door deputaten gestimuleerd. Op verschillende plaatsen is het kanselruil gekomen. De synode van de CGK heeft voor deze vorm van samenwerking haar steun uitgesproken.

(Bron: RD)

Reformatorsch Dagblad

De kop van een hoofdredactionaal commentaar van het

RD luidt: "Kerkelijke verdeeldheid is groot kwaad". In het artikel wordt gewezen op het belang van het gesprek. "De Bijbel leert zonneklaar: *het is een plicht van een christen de eenheid te zoeken. Gesprekken daarover zijn daarom ook alleszins de moeite waard, of ze nu door officiële kerkelijke vertegenwoordigers worden gevoerd, dan wel dat ze een individueel karakter dragen.*" Het Gereformeerd Appèl wekt u van harte op de gesprekken over eenheid tussen kerken en tussen kerkleden onderling in uw gebeden te gedenken.

(Bron: RD, sept. 2013)

Van de werkgroep

Van de penningmeester

Ook wij moeten over naar de IBAN-Acceptgirokaarten. Dat betekent dat u vanaf **1 februari 2014** geen gebruik meer kunt maken van de kaarten die u tot op heden ontving. De volgende doorgeefbrief zal voorzien zijn van een IBAN-Acceptgirokaart. Ons rekening nummer is nu:

NL79 INGB 0000 6089 22

Wanneer u via internet uw gift overmaakt of de voorkeur geeft aan het handmatig uitschrijven van een girokaart dient u bovengenoemd nummer in te vullen. Dus de kaart die u bij deze brief ontvangt mag u nu nog gebruiken.

Digitaal

Als u de Doorgeefbrief digitaal wilt ontvangen laat het ons weten. Zo kunnen wij besparen op verzendkosten.

Werkgroep

Zou u, of zou jij, een bijdrage willen leveren aan de landelijke werkgroep van het Gereformeerd Appèl? Wij zouden dat zeer op prijs stellen. Van harte welkom!

Colofon

Het Gereformeerd Appèl is een in 1992 opgerichte gebedsbeweging van leden van de Vrijgemaakt Gereformeerde, Nederlands Gereformeerde en de Christelijke Gereformeerde Kerken. Het Gereformeerd Appèl wil het gebed voor kerkelijke toenadering stimuleren en de onderlinge ontmoeting en geloofsberkenning van gereformeerden bevorderen. De activiteiten worden gecoördineerd door een comité waarin leden van bovengenoemde kerkgemeenschappen zitting hebben. Zo mogelijk wordt drie maal per jaar (in voorjaar, zomer en najaar) een Doorgeefbrief uitgegeven.

Gereformeerd Appèl

BANK: NL79 INGB 0000 6089 22
t.a.v. Gereformeerd Appèl te Wormer

Contactadres en adressenadministratie

Elsje Kadijk-van Deursen
Amazoneweg 90
2622 DT Delft
tel. 015-2565015

Internet

Website: www.gereformeerdappel.nl
E-mail: info@gereformeerdappel.nl of stuur een mail via een invulformulier